

Meningsforskel, idet de offentlige Slagtehus har følt deres Interesser truet, naar Eksportslagterierne lod andre slagte hos sig eller slagtede for andres Regning, hvilket for Andelsslagteriernes Vedkommende vil sige, at de slagtede for andre end Andelshaverne eller for disse slagtede Dyr, som de paagældende Andelshavere ikke havde produceret. Det skal erkendes, at der altid vil være Grænsetilfælde, hvor det kan omtvistes, hvad der forstaas ved at producere et Dyr, men det er ikke saa meget disse Tilfælde, de offentlige Slagtehus har for Øje, men mere de særlig grelle. De offentlige Slagtehuses Ængstelse er meget forstaaelig, idet deres Opgave kun er at stille Slagtehaller til Raadighed for andre, og Justitsministeriet har da ogsaa udfra denne Opfattelse og i Betragtning af, at Eksportslagteriernes Formaal er at slagte for egen Regning, i Bekendtgørelse Nr. 176 af 19. August 1911 udtalt som sin Opfattelse, at det vil være et groft Misbrug, hvis et Eksportslagteri vil paatage sig at slagte for andres Regning, hvortil dog ikke henregnes, at et Andelslagteri slagter for Andelshavernes Regning.

Denne Opfattelse medfører konsekvent, at Eksportslagterier vil være afskaaret fra at lade andre slagte for sig eller slagte for andres Regning ikke alene til indenrigs Forbrug, men ogsaa til Udførsel, og herfor kan ogsaa anføres, at det, naar man ønsker at tilvejebringe en betryggende Kødkontrol, er nødvendigt at skabe en saa god økonomisk Basis som muligt for de offentlige Slagtehus. Paa den anden Side maa det erkendes, at disse kun har til Opgave at slagte til indenrigs Forbrug, medens Eksportslagterier har til Formaal at slagte til Udførsel. Ganske vist slagter Eksportslagterier ogsaa til Forbrug heri Landet, men dette modsvares af, at de offentlige Slagtehus kan godkendes, og ogsaa bliver godkendt, som Eksportslagterier. Naar henses hertil sammenholdt med, at de offentlige Slagtehuses Stilling i meget væsentlig Grad forbedres ved, at de efter Forslaget ikke vil blive udsat for Konkurrence fra Slagterier i Kommuner med Kødkontrol af 2den og 3die Kategori, jfr. § 4, maa man anse den foreslaede Bestemmelse for at være forsvarlig.

Et andet Spørgsmaal er imidlertid, i hvilken Udstrækning et Eksportslagteri vil benytte sig af denne Ret, da en Udnyttelse heraf vil have til Følge, at det bliver skattepligtigt af hele sin Omsætning, jfr. § 2, Punkt 5, d og e i Lov Nr. 149 af 10. April 1922 om Indkomst- og Formueskat til Staten.

ad § 2.

De heromhandlede Bestemmelser er i alt væsentligt de samme som de nugældende. Paabudet om, at Kontrollen skal finde Sted paa Slagtestedet, tilsigter at afskaffe en Praksis, der har udviklet sig derhen, at Kødet og Slagteaffaldet bringes til en Kontrolstation, idet Kontrollen under disse Forhold selvsagt er langt ringere end, naar den foretages paa Slagtestedet.

I Almindelighed vil man være henvist til at antage den lokale Dyrlæge, men for det Tilfælde, at der kan være Spørgsmaal om at træffe et Valg, har man anset det for at være naturligt, at Landbrugsministeren ansætter Dyrlægen i Lighed med, hvad man har foreslaaet ved Ansættelsen af Dyrlæger ved offentlige Slagtehus.

Undtagen fra Kontrol er den Slagtning, Private foretager til eget Forbrug. I første Række, fordi man kan regne med, at den Paagældende altid vil føle Ansvar overfor sin Familie og Husstand, men dernæst ogsaa, fordi saadan Slagtning praktisk taget ikke kan kontrolleres, og endelig fordi § 7 i Lov Nr. 343 af 6. Maj 1921 om Retsforholdet mellem Husbond og Medhjælpere indeholder en Beskyttelse mod daarlig Kost. Det kan dog tænkes, at der f. Eks. i København eller andre større Kommuner findes Svinehold i større Udstrækning, og man har derfor anset det for rigtigt, at der aabnes en Mulighed for, at det i Henhold til Bestemmelse i Sundhedsvedtægt kan paabydes, at disse Svin skal slagtes paa det offentlige Slagtehus.

Der findes allerede i Lov Nr. 129 af 12. April 1911 om Handel med Smør og fremmede Landbrugsprodukter m. m. Afsnit II og III nogle Bestemmelser om Forhandling af udenlandsk Kød og Slagteaffald, men man har fundet det naturligt i denne Forbindelse, og særligt naar henses til, at der i Sundhedsvedtægterne optages saadanne Bestemmelser, at søge Landbrugsministeren tillagt Bemyndigelse til at træffe fornøden Bestemmelse herom.

Det er en Selvfølge, at en Kommune har Krav paa at faa sine Udgifter til Kontrollen, derunder Vederlag til Dyrlæge, Forrentning af Anlægs kapital o. lign. dækkede, og dette opnaas naturligst ved at paaligne dem, der lader slagte, en Afgift, og man har forment, at det var rimeligt, at denne Afgift bliver godkendt af Landbrugsministeren for i gørligt Omfang at føre Indseende med, at Afgiften ikke bliver urimelig.

ad § 3.

Medens der ikke er Anledning til nærmere at begrunde Nødvendigheden af, at